

USNESENÍ

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z **předsedy senátu** JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Pavla Pavlíka a Mgr. Víta Bičáka v právní věci žalobců **a) M. S., b) I. Š., c) J. H., d) J. K., e) A. V., f) Z. H.**, všech zastoupených JUDr. Vladimírem Zoufalým, advokátem se sídlem v Praze 1, Národní 138/10, proti žalované **České republice**, za kterou v tomto řízení jedná Česká národní banka, se sídlem v Praze 1, Na Příkopě 864/28, identifikační číslo osoby 481 36 450, o zaplacení částky 152.277,10 Kč s příslušenstvím, částky 76.138,55 Kč s příslušenstvím, částky 152.277,10 Kč s příslušenstvím, částky 944.118,02 Kč s příslušenstvím, částky 289.326,59 Kč s příslušenstvím a částky 152.277,10 Kč s příslušenstvím, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 31 C 83/2009, **o dovolání žalobkyně d)** proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. června 2017, č. j. 25 Co 68/2017-220, takto:

- I. **Dovolání žalobkyně d) se odmítá.**
- II. Žalobkyně d) **je povinna** zaplatit žalované na náhradě nákladů dovolacího řízení částku 300 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Žaloba

V předmětné věci se žalobci samostatně podanými žalobami se shodným skutkovým základem, které byly následně spojeny podle § 112 odst. 1 o. s. ř. ke společnému projednání, domáhali náhrady škody způsobené jim údajným nesprávným úředním postupem orgánů státu při povolení vzniku Investiční společnosti FUTURUM, a. s. (dále již „investiční společnost“) dále při výkonu dohledu nad činností investiční společnosti, která mimo jiné spravovala podílový fond FUTURUM AURUM (dále již „podílový fond“), a při výkonu dohledu nad likvidací investiční společnosti. Žalobci nakoupili podílové listy, vydané investiční společností, za nominální hodnotu, a stali se podílníky podílového fondu. Žalobkyně d), jejíhož nároku se týká toto dovolací řízení, zakoupila dne 19. června 1995 dva podílové listy o nominální hodnotě 100.000 Kč a dva podílové listy o nominální hodnotě 10.000 Kč, dne 25. května 1995 dva podílové listy o nominální hodnotě 100.000 Kč a dne 19. června 1995 dva podílové listy o nominální hodnotě 100.000 Kč (celkem zakoupila podílové listy o nominální hodnotě 620.000 Kč). Zmíněné podílové listy se staly neprodejnými v březnu 1996, kdy se A. K. veřejně přiznal ke zpronevěření majetku podílového fondu. Zpětný prodej podílových listů investiční společnosti již nebyl možný a žalobci (příp. jejich právní předchůdci) získali v průběhu jedenáct let trvající likvidace investiční společnosti podíl na likvidačním zůstatku majetku v podílovém fondu ve

výši, která odpovídá 65,155 % nominální hodnoty jejich podílových listů. Žalobci se domáhali předně náhrady škody spočívající ve snížení hodnoty podílu žalobců na majetku podílového fondu, a to ve výši rozdílu mezi částkou vynaloženou na nákup podílových listů (nominální hodnotou) a částkou, kterou žalobci na vyrovnání svého podílu obdrželi v průběhu likvidace a insolvenčního řízení jako podíl na likvidačním zůstatku majetku fondu. Skutečná škoda u každého ze žalobců byla kalkulována ve výši 34,845 % nominální hodnoty jimi zakoupených podílových listů, tj. žalobkyni d) měla vzniknout škoda ve výši 216,039 Kč. Dále se všichni žalobci domáhali náhrady ušlého zisku s tím, že v období od 10. března 1996 (den přiznání A. K. k defraudaci majetku fondu) do 15. července 2009 (kdy jim insolvenční správkyně investiční společnosti potvrdila, že žádná další plnění z majetku fondu neobdrží) nemohli nakládat s finančními prostředky, odpovídajícími částkám použitým na nákup podílových listů.

Žalobci spatřovali nesprávný úřední postup žalované v tom, že Ministerstvo financí České republiky (dále již „ministerstvo“) vznik investiční společnosti a zároveň vznik podílového fondu svým rozhodnutím ze dne 24. listopadu 1994 povolilo. Ministerstvo dále nereagovalo vhodným opatřením ve smyslu § 37 v té době účinného a platného zákona č. 248/1992 Sb., o investičních společnostech a investičních fondech (dále již „ZISIF“) v době od vzniku investiční společnosti do doby, kdy odňalo povolení k činnosti rozhodnutím ze dne 18. června 1996. Podle názoru žalobců pak nejpozději dne 28. dubna 1995 mělo ministerstvo financí objektivně vědomost o celé řadě závažných pochybení porušení povinností podle ZISIF investiční společnosti. Pochybením bylo i to, že poté, co ministerstvo odňalo investiční společnosti povolení k činnosti, nejmenovalo nejpozději téhož dne nuceného správce investiční společnosti k zajištění majetku v podílovém fondu.

II. **Rozhodnutí soudu prvního stupně**

Ve vztahu k žalobkyni d) Obvodní soud pro Prahu 1 (dále již „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 20. října 2016, č. j. 31 C 83/2009-155 (31 C 84/2009, 31 C 85/2009, 31 C 117/2009, 31 C 140/2009, 31 C 170/2009) **zastavil řízení v** té části, kde se žalobkyně d) domáhala zaplacení částky 728.079,02 Kč (výrok I), **zamítl žalobu**, kterou se žalobkyně d) domáhala zaplacení částky 216.039 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 17. září 2009 do zaplacení (výrok V), a dále rozhodl, že žalobkyně d) je povinna nahradit žalované náklady řízení ve výši 1.282,80 Kč (výrok XII).

V odůvodnění svého rozsudku **soud prvního stupně dospěl k následujícím právním závěrům** (zkráceno). Rozhodnutí ministerstva o povolení vzniku investiční společnosti a fondu nebylo pro nezákonnost zrušeno, nelze se proto z jeho titulu či z titulu tvrzených porušení povinností při jeho vydání domáhat náhrady škody podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále již „OdpŠk“). Opatření způsobilé zabránit vzniku skutečné škody jednotlivých podílníků fondu je jednak opatření podle § 37 odst. 2 písm. c) či d) ZISIF. Soud prvního stupně nesdílí tvrzení žalobců, že účinným opatřením by bylo (podle § 37 odst. 2 písm. a) ZISIF) opatření, jímž by orgán dozoru uložil investiční společnosti odstranit či dementovat ta reklamní sdělení, jež byla podle jejich názoru v rozporu s § 23 ZISIF. Skutečnost, že ministerstvo nereagovalo na jaře roku 1995 na obsah a rozsah reklamní kampaně investiční společnosti soud prvního stupně **nehodnotil jako nesprávný úřední postup**, přičemž ministerstvu

nelze vytknout ani porušení žádné právní povinnosti v souvislosti s tím, že v březnu až dubnu 1995 útvar Policie ČR Správy pro odhalování korupce upozornil ministra vnitra na rizika klamavé reklamy a netransparentnosti vlastnické struktury. **Orgán dozoru měl ovšem přijmout opatření, jež by ukončilo činnosti investiční společnosti dne 30. listopadu 1995.**

V této souvislosti soud prvního stupně konstatoval: „Z výše zmíněných úvah vyplývá, že soud shledal porušení povinnosti Ministerstva financí při výkonu dohledu nad činností investiční společnosti oproti žalobcům jen v tom, že Ministerstvo financí **nepřijalo opatření podle § 37 odst. 2 písm. d) ZISIF dříve, než tak skutečně učinilo.** Ministerstvo tedy porušilo povinnost uložit sankci (tu sankci, již následně skutečně uložilo) v zákonem stanovené lhůtě, tedy nejpozději dne 30. 11. 1995. **Důsledkem porušení povinnosti orgánu dozoru je pak stav, kdy i po tomto dni mohla investiční společnost vykonávat svoji činnost, mohla nadále prodávat podílové listy a mohla nadále nakládat s majetkem v podílovém fondu. Toto porušení povinnosti orgánu dozoru pak objektivně bylo způsobilé přivodit žalobcům skutečnou škodu, jejíž náhrady se domáhají v tomto řízení. Stát tedy odpovídá žalobcům za tu škodu, jež jim vznikla v důsledku toho, že investiční společnosti nebylo odňato povolení podle § 8 ZISIF již dne 30. 11. 1995. Stát proto logicky odpovídá za škodu vzniklou trvalým znehodnocením podílových listů nakoupených po tomto datu.**“ Soud prvního stupně dále uvedl, že žalobkyně d) nabyla všech osm podílových listů v celkové nominální hodnotě 620.000 Kč před 30. listopadem 1995.

III. **Rozhodnutí odvolacího soudu**

K odvolání žalobců rozhodl Městský soud v Praze (dále již „odvolací soud“) v záhlaví označeným rozsudkem. Ve vztahu k žalobkyni d) **rozsudek soudu prvního stupně v meritu věci a v nákladovém výroku potvrdil a dále uložil žalobkyni d) povinnost nahradit žalované náklady odvolacího řízení.**

V odůvodnění svého rozhodnutí odvolací soud ve vztahu k odvolání žalobkyně d) konstatoval, že tyto námitky týkající se průběhu dozoru nad investiční společností a investičním fondem v období od vzniku investiční společnosti do odebrání povolení podle § 37 odst. 1 písm. d) ZISIF, nejsou důvodné. **Má-li totiž žalobkyně d) za to, že ministerstvo jako „dozorový orgán mělo přistoupit k opatření ve smyslu § 37 ZISIF, a to, že mohlo být dočasně pozastaveno nakládání s majetkem podílového fondu a prodej podílových listů a vydávání akcií a určen správce majetku, a to nejpozději k datu 28. 4. 1995, neboť dozorový orgán, tj. Ministerstvo financí nereflektovalo zjištění a skutečnosti, které mělo k dispozici, odvolací soud tento jejich hypotetický náhled na věc nesdílí.** Podnětem k zahájení řízení o odnětí povolení investiční společnosti nemohla být totiž skutečnost, že investiční společnost neplnila svou povinnost zveřejňovat zprávy o podílovém fondu 1 x týdně v Obchodním věstníku v rozporu s § 25 odst. 4 ZISIF, jak již dovodil soud prvního stupně. **Za situace, kdy nic nenasevěřovalo tomu, že je majetek v investiční společnosti a v podílovém fondu zpronevěřován, takové pochybení rozhodně neodůvodňovalo přijetí nejpřísnějších opatření, která by jedině mohla zabránit škodě. Jiná mírnější opatření, které pak ministerstvo mohlo ve smyslu § 37 odst. 2 ZISIF přijmout (lhůta k odstranění nedostatků či pokuta) a která se s ohledem na charakter pochybení spíše nabízela, by se zcela jistě ve vztahu k žalobou uplatněné škodě minula účinkem. Rovněž tak samotná rozsáhlá reklamní kampaň nemohla být podnětem k přijetí opatření dle § 37 odst. 2 písm. c) či d) ZISIF. Obsah reklamní kampaně nenaznačoval ohrožení zájmů a investic podílníků. Nadto dozor státu ve smyslu § 36 odst. 2 ZISIF je třeba především chápat jako dozor nad investiční činností**

dozorovaných subjektů. Dozor nad reklamou v té době vykonávaly Rada pro rozhlasové a televizní vysílání či Ministerstvo zdravotnictví a okresní živnostenské úřady (§ 7 zákona č. 40/1995 Sb.). Nelze pak přehlédnout, že to byly i žalobkyně, které mohly samy relevantní informace posoudit a uvážlivě naložit se svým vlastním majetkem, aniž by odpovědnost za své chybné investiční rozhodnutí přenášely na stát.“ Odvolací soud se přiklonil k závěrům soudu prvního stupně, že důvodem pro zahájení řízení o odnětí povolení ke vzniku investiční společnosti bylo až obdržení pololetní zprávy o hospodaření investiční společnosti, jejíž součástí byla i rozvaha podílového fondu vypracovaná k 30. červnu 1995 a výkaz zisků a ztrát, kteréžto byly doručeny ministerstvu dne 30. září 1995. Odvolací soud tak ve vztahu k žalobkyni d) potvrdil po věcné stránce rozhodnutí soudu prvního stupně.

IV. **Dovolání žalobkyně d) a vyjádření k němu**

Proti tomuto rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně d) (dále též „dovolatelka“) včasné dovolání, a to proti výroku I ve vztahu k dovolatelce a do navazujícího výroku V. Přípustnost dovolání dovolatelka vymezila s tím, že se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu, a to „v otázce komplexního posouzení porušení povinností státu při výkonu dohledu nad Investiční společností Futurum Aurum a. s.“ (z kontextu vyplývá, že zde dovolatelka mínila výše definovanou investiční společnost, tj. Investiční společnost FUTURUM, a. s., v likvidaci). Při řešení této otázky se odvolací soud podle dovolatelky odchýlil od rozsudků Nejvyššího soudu České republiky (dále již „Nejvyšší soud“ či „dovolací soud“) ze dne 27. května 2009, sp. zn. 25 Cdo 1455/2007, a ze dne 18. prosince 2014, sp. zn. 28 Cdo 3210/2012 (dále též „první právní otázka“).

Nad rámec výše uvedené právní otázky pak dovolatelka v rámci stejného hlediska přípustnosti dovolání (tj. odchýlení se od rozhodovací praxe dovolacího soudu) uvádí, že se odvolací soud náležitě nezabýval otázkou, jaká opatření ze strany žalované, která měla k dispozici podle § 37 ZISIF, a která měla být provedena po zjištění nedostatků na straně investiční společnosti, mohla vést k zabránění odčerpání peněžních prostředků z podílového fondu, resp. investiční společnosti. Tím, že se odvolací soud řádně touto otázkou nezabýval, se měl opět odchýlit od rozhodovací praxe dovolacího soudu, konkrétně od právního názoru obsaženého v rozsudcích Nejvyššího soudu ze dne 25. února 2014, sp. zn. 30 Cdo 82/2013, a ze dne 28. května 2014, sp. zn. 30 Cdo 509/2013 (dále též „druhá právní otázka“).

Dovolatelka dále konstatovala (ve stručnosti shrnuto), že odvolací soud postupoval nesprávně, vyloučil-li předem případy, které podle něj nezakládaly adekvátnost opatření žalované zabraňující vzniku škody. Odvolací soud ani nijak nehodnotil pochybení žalované při nereagování na „reklamní kampaň ISF“ (zřejmě míněna reklamní kampaň investiční společnosti, v jejímž rámci byly nabízeny podílové listy), která byla podle dovolatelky nepravdivá. Soud se v té souvislosti vyhnul posuzování plnění povinností žalované, pokud se nezabýval rozsahem nákladů na masivní reklamu. Toto jednání soudu má být v rozporu s usnesením Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2005, sp. zn. 25 Cdo 1963/2004. Z kontextu dovolání se zdá, i přes jistou systémovou neuspořádanost, že i na tomto místě vymezuje dovolatelka právní otázku, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe (dále též „třetí právní otázka“).

Dovolatelka dále uvedla, že odvolací soud nesprávně hodnotil úřední postup žalované, jež nekontrolovala zveřejňování „zpráv o PFFA“ 1 x týdně v obchodním věstníku. Odvolací soud z počátku právně neklasifikoval „porušení povinností žalované podle jejího jednání, ale dle svého

právní předvýběru adekvátnosti příslušného opatření“, což je v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2009, sp. zn. 25 Cdo 1455/2007. V této souvislosti dovolatelka dále namítá, že „předjímatelnost“ škody má význam pouze u subjektivní odpovědnosti za škodu. V souvislosti s výše uvedeným (tedy zřejmě ve vztahu k první právní otázce) dovolatelka odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2006, sp. zn. 25 Cdo 322/2004, z něž má plynout, že držení finančních prostředků v hotovosti může být považováno za neobvyklý a rizikový obchod.

Podle dovolatelky pak soud každé zanedbání povinnosti hodnotil samostatně, nikoli komplexně. Nesprávným úředním postupem je i to, že nebylo zahájeno správní řízení. V této souvislosti dovolatelka odkázala opět na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2006, sp. zn. 25 Cdo 322/2004, respektive i na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2009, sp. zn. 25 Cdo 1455/2007; tato dovolací argumentace se tak (zřejmě) vztahuje k první právní otázce, jak byla vymezena výše. Dovolatelka dále namítá, že nesprávné úřední postupy žalované „v podstatné míře předcházejí vlastnímu investování podílníků do fondu“. Toto nesprávné právní posouzení má dopady v otázce příčinné souvislosti, jelikož „soud předem vyloučil z posuzování řadu jednotlivých příčin“ a vždy dospěl jen k dílčímu právnímu závěru. Žalovaná tak podle dovolatelky porušila zvláštní, zákonem dané povinnosti, jejichž porušení se považují za relevantní i při trestní odpovědnosti. Závěrem dovolatelka navrhl, aby dovolací soud rozsudek odvolacího soudu v napadeném rozsahu zrušil a věc vrátil „soudům nižších instancí k dalšímu projednání.“

Žalovaná ve svém písemném vyjádření k dovolání žalobkyně d) zejména (ve stručnosti shrnuto z obsahu vyjádření) konstatovala, že dovolatelka pouze polemizuje s věcným posouzením a skutkovými závěry odvolacího soudu a soudu prvního stupně, aniž by řádně vymezila hledisko přípustnosti. Poukazuje na rozpory v dovolací argumentaci a blíže se vyjadřuje k problematice reklamy (masivní reklama slibující vysoký výnos sama o sobě neznamená, že budou peněžní prostředky zpronevěřeny; reklama nebyla výjimečná v tom smyslu, že by měla být podnětem k bližšímu zkoumání) a publikace v Obchodním věstníku (porušení publikace informací v Obchodním věstníku samo o sobě nemusí bezpodmínečně „znepokojoval“ žalovanou; ani z (ne)publikovaných údajů o prodeji, odkupu a ceně podílových listů nemohl dozorový orgán vyvodit žádný závěr o hlubších problémech investiční společnosti). V dovolatelkou odkazovaném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2005, sp. zn. 25 Cdo 1963/2004, nebyla řešena otázka inzerce, jakožto podnětu pro zásah orgánu státní moci. Rovněž odkaz dovolatelky na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2006, sp. zn. 25 Cdo 322/2004 není relevantní, jelikož nesouvisí s projednávanou věcí. Závěrem žalovaná zdůraznila, že nelze pominout tu skutečnost, že „údajné indicie se objevovaly v různých obdobích a v různé intenzitě, s některými nebyl orgán dozoru vůbec seznámen“, a navrhl, aby dovolací soud dovolání odmítl či zamítl.

V. **Posouzení dovolání Nejvyšším soudem**

Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) konstatuje, že dovolání žalobkyně d) není – jak bude vyloženo níže – přípustné ani důvodné.

V rámci první právní otázky (viz výše) dovolatelka – z různých perspektiv – cílí na to, že soudy neposoudily porušení povinností státu při výkonu dohledu komplexně. Z odůvodnění jak rozsudku odvolacího soudu, tak soudu prvního stupně ¹< ovšem plyne, že soudy provedly

precizní hodnocení výkonu dohledu státu, a to i s ohledem na to, že jednotlivé hodnocené akty se děly v různých časových obdobích. Dovolatelkou vymezená první právní otázka ovšem nemůže založit přípustnost dovolání zejména z toho důvodu, že se jedná skutkovou polemiku se závěry odvolacího soudu (respektive soudu prvního stupně); skutková zjištění odvolacího soudu dovoláním však úspěšně zpochybnit nelze, jelikož dovolání lze podat toliko z důvodu nesprávného právního posouzení věci; srov. § 241a odst. 1 o. s. ř. Nejvyšší soud např. v rozsudku ze dne 21. prosince 2010, sp. zn. 30 Cdo 3025/2009 (všechna zde dovolacím soudem označená rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou veřejnosti přístupná na internetových stránkách Nejvyššího soudu <http://nsoud.cz>, a rozhodnutí Ústavního soudu na internetových stránkách <http://nalus.usoud.cz>), vyložil a odůvodnil právní názor, že skutkové zjištění, které zcela nebo z podstatné části chybí, anebo je vnitřně rozporné (ať již v relevantní části ve vztahu mezi jednotlivými dílčími skutkovými zjištěními anebo ve vztahu mezi některým pro rozhodnutí zásadně významným dílčím skutkovým zjištěním a závěrem o skutkovém stavu věci), případně vnitřní rozpornost či absence skutkového závěru (skutková právní věta) znemožňuje posoudit správnost přijatého právně kvalifikačního závěru takto zjištěného „skutku“, což (logicky) jde na vrub správnosti právního posouzení věci. O to se však v posuzované věci nejedná. Přitom sama okolnost, že dovolatelka vychází ze zcela jiné skutkové verze, kterou posléze (v konfrontaci s odvolacím soudem, respektive oběma soudy) právně hodnotí, přirozeně přípustnost jejího dovolání ve smyslu § 237 o. s. ř. nezakládá.

Nad rámec výše uvedeného dovolací soud dodává, že pokud mělo – v rámci dovolatelkou předestřené první právní otázky - dojít k odchýlení od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 27. května 2009, sp. zn. 25 Cdo 1455/2007, jak uvádí dovolatelka ve smyslu „*předvýběru adekvátnosti příslušného opatření*“, pak tato argumentace není relevantní. V uvedeném rozhodnutí jsou řešeny zcela odlišné otázky (úřední postup katastrálního úřadu, v němž byly shledány nedostatky), přičemž dovolatelka ani nevyložila, jakým způsobem se – podle ní – tento rozsudek týká problematiky „*předvýběru opatření*“. Nad rámec výše uvedeného považuje dovolací soud za důležité uvést, že tvrzení dovolatelky, že by z uvedeného rozsudku kategoricky vyplývalo, že každý souhrn jednotlivých drobných nedostatků je bez dalšího nesprávným úředním postupem. Tento závěr z citovaného rozsudku nevyplývá. Pokud dovolatelka uvedla, že při řešení první právní otázky, došlo i k odchýlení od rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 18. prosince 2014, sp. zn. 28 Cdo 3210/2012, pak dovolatelka ve svém dovolání blíže nevymezila, v čem mělo údajné odchýlení spočívat, neboť uvedený rozsudek se týká problematiky „*odpovědnosti státu za škodu v podobě ušlého zisku, jako výnosu z úroků z peněz, který by byl na účet poškozeného za normálních okolností připsán*.“ Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. března 2006, sp. zn. 25 Cdo 322/2004, z něž má dovolatelky plynout, že držení finančních prostředků v hotovosti může být považováno za neobvyklý a rizikový obchod, se na posuzovanou věc přímo nevztahuje, jelikož vychází z odlišných skutkových závěrů (v uvedeném rozsudku, jak se podává z jeho odůvodnění, předmětné ministerstvo disponovalo určitými informacemi o neobvyklém obchodě ve smyslu § 1 odst. 1, 5 zákona č. 61/1996 Sb., o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a o změně a doplnění souvisejících zákonů, ovšem zřejmě neučinilo příslušné kroky). Rovněž z uvedeného rozsudku neplyne, že držení finančních prostředků v hotovosti vždy představuje něco „neobvyklého“ či „nekalého“.

Podle dovolatelky se odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe odvolacího soudu tím, že se **dostatečně nezabýval**, jaká opatření ze strany žalované měla být provedena po zjištění nedostatků na straně investiční společnosti, přičemž tato mohla vést k zabránění odčerpání peněžních prostředků z podílového fondu, respektive investiční společnosti. Dovolatelka opět

předkládá toliko polemiku skutkovou, tj. napadá skutkový závěr odvolacího soudu (soudu prvního stupně), která sama o sobě nemůže založit přípustnost dovolání. Kromě toho dovolatelkou označená „právní otázka“ má povahu (pokud by se ukázala být pravdivá) vady řízení. Dovolací soud je oprávněn zabývat se tvrzenými vadami řízení, pokud je dovolání přípustné (srov. § 242 odst. 3 o. s. ř.); jak je vyloženo výše i dále dovolání přípustné není.

Nad rámec výše uvedené dovolací soud připomíná svůj rozsudek ze dne 25. února 2014, sp. zn. 30 Cdo 82/2013, který se týkal rovněž nároků určitých podílníků podílového fondu spravovaného investiční společností, a ve kterém bylo mj. vyloženo:

„Dovolací soud dospěl k závěru o nesprávnosti právního názoru odvolacího soudu stran neexistence nesprávného úředního postupu žalované při výkonu dozorové činnosti nad investiční společností ... S ohledem na výše uvedené však dosud nelze stanovit rozhodné datum, , ke kterému nejpozději mělo ze strany ministerstva ... dojít k přijetí opatření podle 37 odst. 2 písm. c) nebo d) ZoISIF, jež by zabránilo vzniku škody na straně těch žalobců, kteří se po daném datu stali podílníky fondu. Ke stanovení rozhodného okamžiku je třeba nejprve určit, na základě k návrhu žalobců případně doplněného dokazování, která skutečnost musela vést Ministerstvo financí k přijetí uvedených opatření, přičemž danou skutečností bylo přinejmenším předložení zprávy o hospodaření Fondu dne 30. 9. 1995 a následně určit, do kdy mělo Ministerstvo financí k přijetí zmíněných opatření přistoupit, když se tak přinejmenším mělo stát ve lhůtě stanovené v § 37 odst. 4 ZoISIF.“

Z citovaného rozsudku tak vyplývalo, že klíčovým zde bylo určení rozhodného okamžiku, kterážto skutečnost musela vést ministerstvo k přijetí dozorových opatření. Druhá právní otázka vymezená dovolatelkou se ovšem týká toho, zdali se odvolací soud „dostatečně“ zabýval opatřeními žalované, tj. otázkou, ve vztahu k níž nelze konstatovat, že by se při jejím řešení odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu. Odvolací soud v této věci mj. konstatoval, že se ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že pokud ministerstvo nezasáhlo bezodkladně po obdržení pololetní zprávy o hospodaření investiční společnosti (ke dni 30. červnu 1995, doručené dne 30. září 1995), dopustilo se nesprávného úředního postupu ve smyslu § 13 odst. 1 OdpŠk, přičemž soud prvního stupně správně uzavřel, že ministerstvo porušilo povinnost uložit sankci v zákonem uložené lhůtě, tedy nejpozději dne 30. listopadu 1995. Toto porušení umožnilo investiční společnosti i nadále provozovat svoji činnost a bylo objektivně způsobilé přivodit škodu v podobě trvalého znehodnocení podílových listů nakoupených po 30. listopadu 1995. Dovolatelka však své podílové listy nabyla před tímto datem. Obdobné lze uvést i ve vztahu k rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 28. května 2014, sp. zn. 30 Cdo 509/2013, na který dovolatelka rovněž odkázala.

Ve vztahu k třetí právní otázce dovolatelka odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. listopadu 2005, sp. zn. 25 Cdo 1963/2004, z něhož má vyplývat „význam obsahu inzerce pro výkon dozoru“. Odvolací soud se podle jejího názoru odchýlil od tohoto usnesení, jelikož nijak nehodnotil pochybení žalované při nereagování na reklamní kampaň. Ani tato právní otázka nezakládá přípustnost dovolání, jelikož odvolací soud se při jejím řešení neodchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu. V uvedeném rozsudku dovolací soud (toliko okrajově, v závorce) uvedl, že „předchozí inzeráty v novinách přímou nabídku služeb makléře a brokera působících a obchodujících na mezinárodním devizovém trhu neobsahovaly“, z čehož dovolací soud dovodil, že ze strany ČNB nebyl dán důvod k provedení devizové kontroly. Ani na podkladě posledně zmíněného rozhodnutí nelze tudíž dovodit, že by se jakkoliv odvolací soud odchýlil od rozhodovací praxe dovolacího soudu; kromě toho odvolací soud dopady reklamní

kampaně zohlednil ve svých závěrech. >2<

Dovolatelce se tudíž nepodařilo prostřednictvím jí vymezených právních otázek založit přípustnost dovolání. Z tohoto důvodu proto Nejvyšší soud dovolání žalobkyně d) podle § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

Výrok o náhradě nákladů dovolacího řízení netřeba odůvodňovat (§ 243f odst. 3, věta druhá, o. s. ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **není** přípustný opravný prostředek.

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněná podat návrh na výkon rozhodnutí (exekuci).

V Brně dne 29. 8. 2018

Vrcha

JUDr. Pavel

předseda senátu

Poznámky pod čarou jsou v textu odkazovány následovně: >číslo<

1) Srov. str. 25 – 31 rozsudku soudu prvního stupně a zejména str. 7 – 9 rozsudku odvolacího soudu.

2) Zejm. str. 8 napadeného rozsudku.